

سُلْطَانُ مُحَمَّدُ بَعْرَایِ هِنْدُ وَ سَنَازَرَقُ وَ جَنکی سَحْتُ کَرْدُ وَ از بَجانِ هِنْدُو سَنَازَرَقُ
 تَجی کِه مِهتر شَان بُوذ سَنکین بُوذن قَرِیب دَه هِزار مَن پِرُوذ اورد هِنْدُو اَن
 اَنو بَر اَبَر مَرُو اَر بید عَشْرِي مِیچِر بیدند نَفَرُوخت کَفت مَر دَم بَار کونید کِه
 اَن دَبْت نَر اَش وَ مِه دَبْت فَرُو ش وَ اَن بَت رَا با صِفَه اَن اورد وَ از جِهت
 خَواری دَر اَسْتانَه مَدْرَسَه خَوذ کِه خَو اَبگاه سُلْطَان بُوذ اَن دَاخت وَ
 اَمروز بَجانِ هَسْت سُلْطَانُ مُحَمَّدُ دَر رَابِعِ عَشْرِ بَر ذِی الحِجَّه سَنَه اَحَدِی
 عَشْر وَ خَمْسَمِائِه دَر کُشت وَ با صِفَه اَن دَر اَن مَدْرَسَه مَدْفون شد بوقْت
 وَ فَا ت اِیْز اِیْا ت اِشاکر د پیت

بَر حَنِمِ تِیغِ جِهانگیر و کَر قَلَعَه کُشای جِهان سَحْر مَر شَد جِج تَن سَحْر اِی
 بَسی بِلاد کَر فتم بیک اِشارت دِست بَسی قِلاع کَر فتم بیک فِشردن بای
 جومرک ناخن اورد هیچ سو د بُوذ بقا بقای خداوند و ملک ملک متلا
 مَدَه مَلک سُلْطَان مُحَمَّد سَبزِدَه سَال و نِیمِ عَشْر شِ سِی وَ هَفْت سَال
 سُلْطَان سَجَر بن ملک شاه بن ابی اسلان بن جعفر بیک بن
 سیکان بن سَجَر و بعد از برادران بَر کِی اَرَق وَ مِه دِیست سَال حاکم خراسان
 بُوذ و بعد از ایشان جِهیل سَال و چَه اَر ماه سُلْطَان سَلاطین جِهان
 اَن حُدُودِ حَقای وَ خَر نَاقِصای مِصر وَ شام وَ از سَحْر خَر نَا مَلک بِن دَر حُوذ
 نَقِرف اوبُوذ اود در میان سَلاطین اِسلام بَجان بُوذ کِه پَر و بِن در مِی اِن
 اِکاسِی اَز فَوخ کِسیار و عُلُو مَر بَت وَ کَام دَوای بُوذ دَه مَصاف
 مَعْتَبِر کَر دَر هَفْت مَطَر و مَنصُور بُوذ مَسر شد خَلیفَه اَو اَسُلْطَان

مَعْرِ الدَّوْلَةِ سَجَرَ بُرْهَانَ سِيرَالُو مَنِزْلَقَبَ دَاذ دَرَاوَل پادشاهی مدد
 سلطان بهرامشاه غزنوی کرد و او را ملک رسانید و همدروز هزار
 دینار خراج بر او مقرّر کرد بعد از وفات سلطان محمد بن ملک کُناه
 بَعْرَاق آمد و برادرزاده اس محمود بن محمد بن ملکشاه با او حرب کرد و منبر
 با ساق رفت و با ستغفار پیش عم آمد سلطان سَجَرَ بُرْهَانَ حَوْش
 کرد و سَلَطَتِ عِرَاق نَا اَفْصَايْ مُلْك شام او را داد اما از هر ولایتی بعضی
 با تصرف دیوان گرفت خود نادرست او از نیر ولایت کوناه نباشد چون
 محمود درگذشت برادرش طغرل بن محمد بجای او نامزد کرد چون او نیز درگذشت
 برادر دیگرش سلطان مسعود بن محمد قائم مقام او شد و احوال هر یک
 علی حدّ خواهد آمد در خمس و عشر و خمسیمانه و اَللّهُ سُلْطَانِ سَجَرَ
 دَرِگذشت و بعضی مرادست تطاول دراز کردند سلطان سخا ایشان
 سزا و مالش داد جندی از ایشان بکشت در سنه اربع و عشرين و خمسیمانه
 صاحب سمرقند مخالف سلطان سَجَرَ شد و خراج نمیداد سلطان
 بحرب او رفت و سمرقند محصور کرد ایند نامردم بسخنی رسیدند و آن
 محظوظ و با بیشتر تلف شدند بر صاحب سمرقند احمد بن سلیمان
 بیرون خواستند آمد او برینهار پیش سلطان رفت او را امان داد و
 با خود سَخْرَ اسان آورد غلامی را بر سمرقند والی کرد ایند نیز از مدغوبان
 احمد بن سلیمان از حکومت داد در سنه ثلثین و خمسیمانه سلطان
 بهرامشاه غزنوی مخالفت سلطان کرد سلطان سَجَرَ بَعْرَاق رفت

وَدَّ بَعْدَ ذَلِكَ مَحَاصِرَ زَامٍ كَرِهَ وَخَرَجَ بِسِتْدِ بَسْرٍ بَيْنَ أَوْجُوادِهَا
 عَارِبَاتٍ رَفَتْ عَاقِبَتِ بَصِلُهَا بِجَامِيدٍ وَسُلْطَانِ مُلْكِ بَرٍّ وَمَقَرَّرَ دَأْسَتْ
 ذَرْسَنَهُ خَمْسٌ وَبَلْبِشٌ وَخَمْسَمَانَةٌ بِجَنَكِ سِيَاءِ خَطَايِ رَفَتْ لَشَكْرِشِ
 مَحَالَفَتِ كَرَدْنَدِ سُلْطَانِ مَهْرَمِ شُدَّ وَمَا وَرَاءَ النَّهْرِ أَرْصَرَفَتْ أَوْ بَرُوفَتْ
 رَفَتْ وَدَرَقِضْنَهُ كُفَّازِ أَمْدٍ وَأَزْ لَشَكْرِ سُلْطَانِ خَلْفِي بِنِي شَمَارِ كُشْنَهُ

شَدُّ فَرِيدِ الدِّينِ كَابِ دَرِينِ حَالِ كَفَتْ پدست

سَاهَاذِ سِنَانِ تَوْجِهَانِ شُدُّ رَأْسَتْ تَيْغِ تَوْجِهَلِ سَالِ زَاعِدَا كِيرِ خَوَاسْتِ
 قَدْ حَشِمِ بَدِي رَسِيدِ آن مَمَرِ قِضَاسْتِ كَانِكِرْ كَمِيكِ حَالِ مَادِشْتِ خَلِاسْتِ

شَرَكِ يَارِ سُلْطَانِ سَجْرَامِيرِ ابُو الْفَضْلِ سَيْسْتَانِي وَفَهَاجِ وَامَثَالَهُمْ دَرِينِ جَلَتْ

اَسْرِ شُدْنَدِ وَشَمَارِ كُشْتِكَانِ شَهَادِ دَرِ حَلْوِ عَدِ نَكْجِيدِ سِيرَانِ بَعْدَانِ
 مَدَّتِي خَلَا فَرِ شُدْنَدِ وَلسُلْطَانِ بِي مَسْتَشِدِ سُلْطَانِ نَرَاهِرِ جِيرِ دَرِ عُمُرِ

جَمْعِ سَنَهْ بُوذِ دَرِ بَرِ جَلَتْ نَفَتْ شُدَّ وَابْنِ جَلَتْ دَرِ دَسْتِ فِطْرَانِ بُوذِ
 حُدُودِ سَمَرُفَرِدِ دَرِ اِيحَازِ مُعْجِرَاتِ رَسُولِ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ مَكْنَهْ

اَلَيْتِ كِهْ اَنْدِ سُولِ مَرُوبِيتِ دَشْتِ مَرُغْزَارِ لَيْتِ اَزِ مَرُغْزَارِ هَايِ
 هَشْتِ جُوَزِ آن دَرِ وَاكَايِتِ كَهَارِ سَتِ مَرْدَمِ بِحَقِيقِ اَبْنِ مَعْنِي مَعْلُومِ نَكْرِدِ

مَ حُونِ بَرِ مَهْ مَسْلَمَانَانِ اِنْجَا سَهْمَدِ شُدْنَدِ مَعْنِي آن صُورَتِ ظَاهِرِ شُدْ
 شَكُوهُ سُلْطَانِ سَجْرَامِيرِ بَرِ نَسِكِسْتِ دَرِ دِلِ مَرْدَمِ كَرِ شُدْ دَرِ سَنَهْ ثَلَثِ

وَارِ بَعِيْزِ سُلْطَانِ سَجْرَامِيرِ اَقْآمِدِ وَبِرَادِ زَادَهْ اَسْ سَعُوْدِ بِنِ مُحَمَّدِ خِدْمَتِ
 اَوْ بَوَسْتِ دَرِينِ حَالِ سُلْطَانِ نَهْرِ اَمْسَاهْ غَزَنُوِي فَتْحِ نَامَهْ جَلَتْ غُورِيَانِ

انظران

و جبروک سام و سرسوی شهرزاده عور بسطان سنج فرسناد غز
 الدین خالد مردی درین معنی گفت **پدست**
 آنها که خدمت نفاق آوردند سرجمه غیر خویش طاق آوردند
 دوداز سر تو سام بس سافزیم و بنک سر سوری هراون آوردند
 در سنه اربع و اربعین و خمسمائه علی حیرت که سلطان اودا از
 مرتبه سنجری که بدرجه امانت هراة و حجات رسانید بود بر سلطان
 خروج کرد و با علاء الدین حسن عوری منقو کست بخت سلطان آمد
 بعد از بخار به شهرم شدند و اسیر گشتند علی حیرت را بکست و علاء
 الدین حسن را منیر و مجوس کرد مردی طریف سیرین سخن بود و جدا و نده
 نظم و نثر بجزان دلا و بز خود را در دل سلطان سیرین کرد ایندانا
 سلطان با زملت عور بدو اد در سنه تمان و اربعین و خمسمائه
 سلطان سنج در دست غزان گرفتار شد و حال جان بود که غزان
 عدد بر ششای بودند و بر ایشان هر سال بیست و چهار هزار کوسفتند
 مقرر بود که مطبخ سلطان رسانید ندی و محصل ارفل خوانسالار
 رفتی مکر محصل با امرای آن قوم سخنانه گفت او را بکشند و بر بعد
 حیرت بدادند خوانسالار از خود خرج سیکرد و سلطان همی پانست گفت
 نا امیر فجاج والی بلخ بمحضرت آمد خوانسالار این حال بدو باز گفت
 و از اودین کار مدد طلبید امیر فجاج خراج ایشان از سلطان صمان
 کرد بسی هزار کوسفتند و شهنکی آن قوم کشید بسیرد انجا فرسناد

ومان ببردند خود نیز بر سبیل شکار بران حدود بیروز رفت چون
 غزان پذیرد و سر را شها یافتند جنگ کردند و هر دو را بکشید و بر تپید
 ازین توهم رسول محضرت سلطان فرستادند و استغفا کردند و
 زینهار خواستند و خون بهایدید شد سلطان خواست که عذر بندد
 جمعی امر مانع شدند و او را با الزام بجنگ ایشان بردند غزان رفت
 و بجه در پیش داشتند و بتضرع زیهار خواستند از هر خانه تکین
 غرق و یک اسب نجرم مدادند گشتند سلطان مرحمت داشت هر وی
 مانع شد جنگ در پیوست دیگر امر اعلیٰ عنیم بولس هر وی در جنگ بسته
 نمودند سلطان با سیاه منهنم شد و خلقی بسیار در راه هلاک
 گشت شخصی از جواشی سلطان نامش مودود بن یوسف که لشکر
 مشابه سلطان بود در دست غزان اسیر شد غزان پیداشد که
 سلطانست پیشش زمین بوس کردند و او را بر تخت نشاندند
 چندانکه او میگفت سلطان بیستم سموع نمدا شد تا یکی او را اینتاخت
 و تصدیق اول او کرد و گفت مطیع زاده سلطانست او را اینانی در
 کردن افکندند و پیاده از جنگ خون بیروز کردند و در عیب
 سلطان بمود رفتند حشم سلطان منهنم شد با هم نیامد بود معددی
 چند که در حضرت سلطان بودند بگریختند سلطان اسیر شد غزان
 او را زمین بوس کردند و بر تخت نشاندند و از خود کارداران فرود
 داشتند و هر چه خواستند کردند تا بحدی که ماسخیر نوشتندی قبال الزام

از سلطان نشان بستند ندی قریب چهار سال سلطان در میان نشان
بود و درین مدتی از بیم آنکه ز لشترکان خاتون در دست ایشان نمائند
استیلا صورت میکردند عزرا در پیمدنت در جهان خرابها کردند و اموال
و دما و فروح مسلمانان بر خود مباح داشتند و در همه خراشان هیچ
موضع نماند که از ظلم ایشان خراب نشد علماء و مشایخ و کابر جیهان را
زیر شکنجه مطالبات هلاک کردند و از جمله امام عالم کامل استاد
اعلیاء ابن الزمان و شیخ الشیوخ جهان محمد بن شیخ که خائفی
در حق او گفت بدست دزدت محمد مرسل بد است کسی
فاصلتر از محمد بن شیخ فای خاک آن کرد که مهلکه دندان فدای سگ
وین کرد روز قتل دهن فدای خاک بشکنه خاک بکشند چون در اوائل
سنه احدی و خمسیز و خسمیانه ترکان خاتون دزد گشت سلطان
سخر تدبیر کرد و امیر الباسر غزرا که موکل او بود بفریفت و بر سیل سکار
بکار مجوز رفت امیر احمد قماج صاحب ترمد کشتیها ترتیب کرد
و بر کتاراب مشطرب بود سلطان بکشتیها خود را در ترمد انداخت
در رمضان هجرت سنه احدی و خمسیز و خسمیانه لشکر جمع کرد و مدد
امیر احمد قماج و موافقانه و دیگر غلامان حاضر بموضع ایشان در آن
راه مردیها نمودند تا سلطان مرور ساینده اما چون سلطان را عمر
با خورسین بود و دولت سپری شد و ولایت خراب کشته فائده نماند
انده بر سلطان مستولی شد و مرض الموت سراپت کرد در سادین

عِشْرِينَ بِعِ الْأَوَّلِ سَنَةِ اثْنَيْ وَخَمْسِينَ وَخَمْسِمِائَةٍ دَرِ كَذَبَتْ هَقْدَادُ
 وَدُو سَالِ عُمُرِدَ اسْتِ بَعْدَازِ خَوَاهِرِ زَادَةَ اشْرَحْمُودُ خَانَ بِنِ مُحَمَّدِ خَانَ
 اَزْ كُنَلِ بَغْرَا خَانَ رَا پَادِ شَاهِي دَاذَنْدَ بِنِ سَالِ وِنِيمِ حَكْمِ كَرْدَ مَوْتِدِ اِيْمِه
 دَرِ رَمَضَانَ سَنَةِ سَبْعِ وَخَمْسِينَ وَخَمْسِمِائَةٍ بِرُوخْرُوجِ كَرْدَ وَاوَرَا
 بَكْرَتِ وَبِيْلِ كَسِيْدِ بَعْدَازِ يَكُنَالِ مِيْلِ كَسِيْدِ دَرِ كَذَبَتْ بَادِ شَاهِي خَوَاهِرِ
 لَعْنُ مَوْتِدِ اِيْمِه وَبَعْضِي مَحْوَارِ زَمْتِ شَاهِ غُورِ نَايَزِ رَسِيْدِ سُلْطَانِ مَحْمُودِ
 بِنِ مُحَمَّدِ مَلِكِ كَشَاةَ بِنِ اَلْبِ اِرْسِلَانَ بِنِ جَفْرِيَّتِ بِنِ مِيكَائِيْلِ بِنِ بَلْخَوِيْبِ
 بَعْدَازِ پِذِرْدَرِ عِرَاقِ بِي پَادِ شَاهِي نَشَسْتِ وَبَعْدَازِ اِيْمِكِ بَا عَمِ جَنَكِ كَرْدَ
 وَبَصَلِحِ اَبْجَامِيْدِ عَمَشَرِ بِنِ مَلِكِ عِرَاقِ وَآذَرَ بَايْجَانَ وَبَعْدَازِ وَدِيَارِ بَكْرِ وَ
 فَارِسِ وَآرَانَ وَآزَمِزَرَ كَرُجِسْتَانَ بَرَاوِ مُسَلِّمِ اسْتِ وَبَسْتَرِ شِيْدِ خَلِيْفِه
 اَوْزِ سُلْطَانِ مُغِيْبِ اَلدِّيْنِ مَحْمُودِ بِيْمِيْرِ اِيْمِيْرِ اَلْمُوْتِيْمِيْنِ لَقِبِ دَاذَاوِ پِذِرْدِ خِيْرِ
 دَا مَا دِ سُلْطَانِ سَجْمَرِ بُوذِ وَآزَهْرِيْكَ لِيْرِيْ آوَرْدِ بَرَا دَرِشِ سُلْطَانِ سَعُوْدِ
 دَرِ سَنَةِ اَرْبَعِ عَشْرٍ وَخَمْسِمِائَةٍ بَطَاهِرِ مَعْدَانَ بَاوِ مُصَافِ كَرْدِ مُنْهَمِ
 بَكْرِكَانِ نَفْتِ وَدَرِ صَفْرِ سَنَةِ خَمْسِ وَعَشْرِ بَارِيْ آمَدِ اِنَّا بَكِ شَبْرِ كِيْرِ
 وَالنَّفْسِ بِنِ نَوْتَانَ اَزْ قَرْوِيْنِ بِنَفِيْوَسْتِدِ بَا سُلْطَانِ مَحْمُودِ بَجَلَتْ
 كَرْدِنْدِ بَكْرِ بَا اِيْشَانَ مُنْهَمِ بَدِيُوْرِ رَفْتِدِ سُلْطَانِ مَحْمُودِ سِيْرِدَةَ سَالِ وَدُو
 مَاهِ پَادِ شَاهِي كَرْدَ بَا زَنَانَ اِنْسِيْ اسْتِ وَبِدِيْنِ سَبِيْبِ خَادِمَانَ اُو
 بَدْرَجَهْ اَمْرَارِ رَسِيْدِنْدِ مِيْآنِ اُووِ سُسْتَرِ شِيْدِ خَلِيْفِه وَخَسْتِيْ بَدِيْ كَشْتِ
 مَعْدَادِ بَعْدَازِ عَاصِرِ بَسْتِدِ وَصَلِحِ كَرْدِ سُلْطَانِ مَحْمُودِ بَرَا حَوَالِ حِسَابِ

ملك مطلع نوزی و مملکت او نظای داشت در پانزدهم شوال سنه
 خمس و عشرين و خمسمائه درگذشت بیست و هفت سال عمر
 داشت و زبیر بن قوام الدین ناصر بن علی در کجایی فواجید سلطنت نمود
 داشت و اسم پادشاهی بر لبش در اورد اما صاحب اما بجای نرسید و
 سلطان سنجری برادر محمود طفل بن محمد را سلطنت نصب کرد سلطان
 طغرلک بن محمد بن ملک شاه بن جفریک بن سبکائیل سلجوقی بغداد
 برادر باشار بن عم سلطنت این ملک رسید سزید خلیفه و
 سلطان رکن الدین طفل بن امیر المؤمنین رفت داد میان او برادر
 مهرش مسعود امارت بان رفت و طفل و هنریت نیمود بدین سبب قوام
 الدین ابوالقاسم ناصر بن علی در کجایی بکشت مدتی سه سال و دو ماه
 پادشاهی کرد و در همدان در مجرم سنه تسع و عشرين و خمسمائه و زمان
 یافت بیست و پنج سال عمر داشت سلطان مسعود بن محمد
 بن ملک شاه بن ابی ارسلان بن جفریک بن سبکائیل بن سلجوقی
 طفل به همدان درگذشت ارکان دولت بعضی به بغداد رفتند و مسعود
 دعوت سلطنت کردند و بعضی بآذربایجان داود بن محمود را بخوانند و
 سلطان مسعود ببادرت نمود پیش از داود همدان رسید ملک بر او
 قرار گرفت بجهت دفع فتنه داودی و انابک قراستفر که رکن معظم
 آن دولت بود طرف داود راست داشت داود را ولی عهد کرد و دختر
 خود کوهر خاتون را با داود داد و او را پادشاهی آذربایجان و اران و ارمن

اسم

بن محمد

فرستاد داود نیز دارالملک ساخت و کار دولت او را چون پدید رفت
 هفت سال در آن مملکت پادشاه بود پس جمهور را از تیریز با الحاد منسوب
 کردند داود ایستاد بر بکشت ملاحظه بدین انشعاب فدائی را فرستادند و در
 سینه ثلث و ثلثین او را در میدان برد و حمار ککاز زدند و بدان
 ذرگدشت خلیفه المسترشد بقصد امیر سلطان مسعود و سلطان بقصد
 خلیفه عزم رزم هم دیگر کردند در حدود دینور فریضی نامی رسیدند جنگ
 رفت هر یکت بر لشکر خلیفه افتاد و خلیفه بر دست سپاه سلطان
 گرفتار شد بظاهر مراغه ملاحظه او را بدرجه شهادت رسانیدند چنانکه
 ذکر رفت سلطان بعد از آن بغداد شد را شد خلیفه از او منزه شد و بر
 در اصطقان او تیر برد ست فدائی ملحد شهید شد و سلطان مسعود فدائی
 خلافت داد و خلیفه او را سلطان عیاش الدین قسیم خلیفه لقب داد
 سلطان محمود با آمدن مراجعت فرمود در البشیر جمعی را میان سو
 مخالفت داشتند سلطان بیک شب از آمدن به البشیر مراجعت فرمود
 در باد بر سر ایشان رفت نا جان مطاوعت در آمدند سلطان کاهنان
 بخشید بر وزارت بخواجه کمال الدین محمد خازن داد و او در وزارت
 جان متمکن شد که امیر ترا التفات نمیکرد امر با انابک و استقر شکایت
 رسانیدند در اثناء این حال انابک منگوبرز در فارس را غارت طعیان کرد سلطان
 برادر خود سلجوق شاه را و انابک را استقر بجنگ او را فرستاد انابک
 بتمام فرستاد که ناسیر وزیر پیش منفرستی من نوم سلطان بغير اختیار

بموازمتی

اسرود

وزیر را سیاست کرد انانک قزاسق سلجوق شاه برف و فارس منخلف
 کرد سلجوق شاه را انانک ابجابه پادشاهی نشاند و مراجعت کرد مسکو برزد
 فارس معاداة برخاست و سلجوق شاه اردو بکرجت و همراف آمد انانک
 قزاسق چون از فارس مراجعت کرد در آذربایجان زرکد است انانک
 ایدو کرد و انانک جا ولی بجای او بزرگ شد سلطان مسعود زن برادر خود
 سلطان طغرل را که مادر اب اسلان بود بایک ایله کرد و بسراورد و اول
 اسلان و محمد و ملک آذربایجان و آران بامانک ایله کرد اد و ملک فارس
 بایک جا ولی داد و اردست شبانکارگان آران کوناه کرد بایک برانه بن
 زکی با محمد و ملک شاه ابن محمود بن محمد که برادر زاده کان سلطان مسعود
 بودند و عباس و الی باب سلیمان شاه برادر سلطان مسعود بر مخالف سلطان
 مسعود شدند در ولایت اعلم بمدان مجتمع گشته چنانکه نبیکر با سلطان مسعود
 حرب خواستند کرد و بی موجهی هماره شب بکریختند سلطان مسعود در طلب
 اسبان لشکر فرستاد اما ایشان را نیافتند و ایشان بعد از مدتی مطاوعت
 آمدند خواص سلطان در خواست سلیمان شاه با سلطان مسعود بد کردند تا
 او را بگرفت و در قلعه قزوین محبوس کرد هفت سال زندان بود
 سلطان مسعود بخت ملاحظه آمد و قلعه فاهرن بولایت قزوین محصور
 کرد اما سباه سستی نمودند و با هم مخالفت کردند با سلطان فتح ناکرده
 مراجعت کرد و ازین کار اهل اسلام را ذل شکسته شد و ملاحان سر امرار
 گنشد در اشای این احوال انانک جا ولی بزنجان نماید ملک فارس

ادامه

فرستاد داود شیر داری الملك ساخت و کار دولت او را جوی بدین رفت
 هفت سال در آن مملکت پادشاه بود پس جمعی را از تبریز با لحاد منسوب
 کردند داود ایشانرا بکشت ملاحجه بدین اینقام فدائی را فرستادند و در
 سنه ثلث و ثلثین او را در میدان برد رحمان کارد زدند و بدان
 درگذشت خلیفه المسترشد بقصد امیر سلطان مسعود و سلطان بقصد
 خلیفه غم رزم بمدیکر کردند در حدود دینور فریضه هم رسیدند جنگ
 رفت هر یکت بر لشکر خلیفه افتاد و خلیفه بر دست سپاه سلطان
 گرفتار شد بظاهر مراغه ملاحجه او را بدجه شهادت رسانیدند چنانکه
 ذکر رفت سلطان بعد از آن بغداد شد را شد خلیفه از او منهرم شد و بر
 در اصفهان او نیز بر دست فدائی ملحد شهید شد و سلطان مسعود را
 خلافت داد و خلیفه او را سلطان عیاش الدین قسم خلیفه لقب داد
 سلطان محمود باهمدان مراجعت فرمود در البشیر جمعی را از میان سید
 مخالفت داشتند سلطان بیک شب از همدان به البشیر مراجعت فرمود
 درد باد بر سر ایشان رفت نا جان مطاوعت در آمدند سلطان کاهشان
 بخشید بر وزارت بخواجه کمال الدین محمد خازن داد او در وزارت
 چنان متمکن شد که امیر ترا التفات نمیکرد امر ابا انابك را استقر شکایت
 رسانیدند در اثناء این حال انابك منگوبرز در فارس را غان طغیان کرد سلطان
 برادر خود سلجوق شاه را و انابك را استقر باجنک او می فرستاد انابك
 بتمام فرستاد که ناسر وزیر پیش منفرستی من زوم سلطان بغیر اختیار

بعد از مدتی

مسعود

فزیرا سیاست کرد انابت قراستقر سلجوقشاه برفت و فارس مستخلص
 کرد سلجوقشاه را انابت انجا به پادشاهی نشاند و مراجعت کرد منگوبرزدر
 فارس معاداة برخاست و سلجوقشاه اردو بگنج و عراق آمد انابت
 قراستقر چون از فارس مراجعت کرد در آذربایجان زرکدشت انابت
 ایدو کرد و انابت جا ولی بجای او بزرگ شدند سلطان مسعود زن برادر خود
 سلطان طغرل را که مادر اب ارسلان بود با انابت ایلد کرد و بسر آورد قول
 ارسلان و محمد و ملک آذربایجان و آنان با انابت ایلد کرد داد و ملک فارس
 با انابت جا ولی داد و او دست سبناکارگان آزان کوناه کرد پس با انابت بزایه بن
 زکی با محمد و ملکشاه ابن محمود بن محمد که برادرزادگان سلطان مسعود
 بودند و عباس و ابی یوسف سلیمان شاه برادر سلطان مسعود بر مخالفت سلطان
 متفق شدند در ولایت اعلم بمدان مجتمع گشته چنانکه شیکر با سلطان مسعود
 حرب خواستند کرد و بی موجهی همان شب بگریخت سلطان مسعود در طلب
 ایشان لشکر فرستاد اما ایشان را نیافتد و ایشان بعد از مدتی نطاولت
 آمدند خواص سلطان در حق سلیمان شاه با سلطان مسعود بدگویی کردند تا
 او را گرفت و در قلعه قزوین محبوس کرد هفت سال در زندان بود
 سلطان مسعود بخت ملاحه آمد و قلعه فاهن بولایت قزوین محصور
 کرد اما سباه سستی نمودند و با هم مخالفت کردند تا سلطان فتح ناکرده
 مراحمت کرد و ازین کار اهل اسلام را دل شکسته شد و ملاحه سواران
 گشته در اشای ابن احوال انابت جا ولی بزنجان نماید ملک فارس

آزاد

بعد از او بانایت قزاقه موقوف گشت و در حدیث من سلطان عبدالرحمن
 بجای جاوید بزرگ شد بعد از مدتی قزاقه در فارس گشته شد و در ملک
 فارس خرابی بسیار یافت سلطان سعود ملک فارس به برادرزاده
 محمد بن محمود داد و در خیر خود کوهر خاتون را که بیشتر در جباله داود بود
 دن کاج او آورد و انایت بزمامه را مديبر کار او کرد ایند انایت منگوبز را
 به نیابت بزمامه حکم کردی انایت بزمامه و حاجب عند الرحمن و عیال و الی
 زد بخالفت سلطان موقوف شد به سلطان ازین معنی آگاه شد ایشان را از
 تم دور کرد حاجب عند الرحمن را بر سر فرسناد خاصیت بلنگری و انایت
 ایله که بندگان جانی سلطان بودند با او رفتند و در قصد او فرصت
 ی جشید تا جون اولشکر از خود جدا کرد و بر سیل سنگان بخراف او را
 بکشتند جون ابن خیر حضرت سلطان رسید عیال خواست بگریزد و
 سلطان آگاه کار او بود او را بگرفت و بکشت و پیرایه بیعام داد که احوال
 هم عهدان شنیدی همانا خواهی که از ایشان بازمانی برایه لشکر
 کشید و اصفهان با تصرف گرفت و بخت سلطان آمد در درمندان
 جت کردند قلی سیادت در سینه احدی و رهیز و حشماه عاقبت
 بزمامه اسپر شد و حکم سلطان گشته شد و زدنش زاهد خانوز شخص
 او را بنیر از برد و در مدینه که ساخته بود و قفس کردند در سینه
 ثلث و رهیز برادرزاده انایت برآه از سلیمان سنغری منمود و بکین
 عم راده بر فارس مسئول شد و دست تصرف سلجوقیان از آن گونا

سعود

در فارس فرج کرده

کردانید محمد بن محمود از فارس تا پیش عزم آمد سلطان سعید بعد از این
مده چهار سال بر نیت و در شب غره رجب سنه سبع و اربعین و
خمسائه بدر میدان نماند همان شب او را بشهر بردند و در مدرسه
سبزین دوش کردند مده ملکشاهی سال و نیم عمر از جهل و بیخ
سال سلطان ملک شاه بن محمود بن محمد بن ملک شاه بن ارب
ارسلان بن جفر بیک بن سیکانل بن سلجوق بعد از عزم پادشاهی بدو دادند
ارد را خلافت او را سلطان مغرب الدین ملک کشته امین امیر المومنین
لقب داد و او بله و وطرب مائیل او بود امر را کنز باردی خاصیت
بلنکری در و متوهم شد و او را بعد از آنکه چهار ماه پادشاهی کرده بود
بعد از خلع محوئ کرد ایند و برادرش را بجای او سلطنت داد او
از حبس بگریخت و با خوزستان رفت خواهرش را از صفها رجعت او
ما بجاخ فرستادی او بعد از وفات برادرش محمد با صفها رفت و بر
سلطنت نشست و بعد از پانزده روز در گذشت در حادی عشر ربیع الاول
سنه خمس و خمسين و خمسين مده عمر شریع و دو سال بعد پادشاهی
هشت سال در خوزستان او را سلطان عیاش الدین بن محمود
بن ملک کشته بن اب ارسلان بن جفر بیک بن سیکانل بن سلجوق
بعد از برادر زبه پادشاهی نشست از خاصیت بلنکری این بود در گوشه
مندان او را با زنگی جاندار بقتل آورد لشکر بجوشید سرشان از گوشه نیز
افکنند آرام گرفت بسره امر اجواسته خون کرد کوبید از خرابی

خالصك خندان مال برداشت كه از جمله سبزه هزار اطلس سرخ بود
 ديگرها برين قياس از دار الخلافه او را سلطان عيانت الدين محمد قسيم
 امير المؤمنين لقب حسيد عم او سلیمان شاه بمدد مختص كوتوال از قلعه
 قروين بگريخت و با اتفاق ايلد كز و البغوس كور خرو فخر الدين زينك و اب
 ارغوبار دار و يوسف خوارزمشاه و برادر دین سلیمان شاه بگريخت او آمدند
 سلطان محمد را طاقت مقاومت نبود با موفق كرده بارور شدند جاندار و
 امير باز وقتند عزيمت اصفهان كرده كسر دل برادر شاه سلیمان شاه
 نهادند و همچنان را در خاطر نگذاشت كه اساسي بدان محكم و بنيادي
 بدان استواری بهيج از پای در آید سلیمان شاه از غایت تهتك ار ابرار
 متوهم شد و در شب بگريخت شبكير اميران دست بغارت بردند و
 از يكديگر متوهم شدند و هر يك بولايت خود رفتند سلطان محمد پسر
 زحمتي به ممان آمد و سلطنت بر او فرار گرفت سلیمان شاه در آن
 كرنيز گاه نمازند ران افاد و از انجا با صفيهان رفت كاری توانست
 كردن پناه مخليفه برد خليفه او را الملك المستجير لقب كرد و برك
 و سازداد و سلطنت نامزد كرد او پناه بانايت ايلد كز برد و از دير خهر او
 باز رفت انانك ناچار او را مدد كرد و بگريخت سلطان محمد آمدند سلطان
 محمد با اساج والي و موفق كرده باند و قشند افسيد و در ستمان با سيب
 كران بگريخت ايشان رفت بكارار سمصاف كردند سلطان محمد مظفر
 شد سلیمان شاه بگريخت و بموصل رفت انانك ايلد كز بمطامعت او در آمدند

۲۶۶

ولبس خود بپوشانند که بانایک محمد معروف بود بنوادرحضرت سلطان
 بصره و فرستاد در خراسان سنجید زکدشت و سلطنت زانک و بوسیم
 نماید خراسان از دست سلجوقیان بیرون رفت در او اواخر سنه
 نلت و خمسیز و خسمانه سلطان محمد با زید الدین علی کوجک سپهدار
 موصل و لشکر قران بجنگ بغداد رفت و کار بر خلیفه شدت شد تا کاذ
 خبر رسید که انایک ایلد کر یا ملک شاه بن محمود بدر همدان رسیدند پس
 سلطان محمد خرم مراجعت کرد لشکر زد که سنان شط هجیل نمودند و
 بغداد بان جبرم شدند سلطان محمد زاجار بک تخت و بیگ و سنکی بغداد
 روانه کرد تا به انفال باورد رسید لکر بغداد زاجدان فوت مردی بود که
 یک فرسنگ در عقب بروند زید الدین علی کوجک مردی بود را به
 و انفال بجوار سلطان رسید چون سلطان نزد یکی همدان رسید ایلد
 ایلد کر باز گشت و ملک شاه بخوزستان رفت محمد خلیفه بیغام فرستاد
 و صلح کرد و دختر او کرمان خاتون را بجواست چون دختر بر دیار
 همدان رسید سلطان اگر جید رجور بود اسبضبال کرد اما بسبب
 رجوری بند رسید و در دوا کجده سه اربع خمسیز و خسمانه در
 خدمتت هفت سال نادشاهی کرده بود سلطان
 سلیمان شاه بن محمد بن ملک شاه بن ابی ارسلان بن جعفر یک بن
 سکانل بن سلجوق سعی موفوق بزرگ برام بود او را از موصل بی آوردند
 و بادشاهی دادند و او بسبب رضای انایک ایلد کر ارسلان بن طغرل را

ولی عهد کرد امرامرفوق کرده باز و ایساج والی و دی بکران بر و مشهور
 شدند بحضور ارسلان بن طغرل و انا بک ایلد کر اسنید تا کردند ایشان
 ذرا و آخر رمضان سنه خمس و خمیس و خنسمائه بر رسیدند سلیمان
 بعد از حکومت هشت ماه مغزول و محبوب من بود و در آن حلس در سنه
 ست و خمیس در گذشت بیس برادرش سعید بهمدان در آن کرد و اورا
 انداز الحلافة سلطان معبد الدولة شد پادشاه برهان امیر المؤمنین
 لقب کرده بودند سلطان ارسلان بن طغرل بن طغرل بن ملک شاه بن
 الب ارسلان بن جفر بیک بن میکائیل بن سلجوق بعد از عم پادشاه شد
 و دختر خلیفه کرمان خاتون در عقد نکاح آورد انا بک ایلد کر که شوهر
 مادرش بود مدبر ملک او گشت انداز الحلافة اورا سلطان ارسلان
 الدین ارسلان فتیبر امیر المؤمنین لقب دادند عزالدین خوارزمی
 اصفهان و ایساج والی محمد بن سلجوق شاه میل کردند و بجای
 ارسلان آمدند بر دیک قلعه فرزند و ولایت کر رود جک سخت
 کردند سلطان ارسلان مظفر شد و ایتیان بگریختند و از طرف ارات
 ملک ابحار قصد ملک اسلام کرد سلطان ارسلان و انا بک ایلد کر بحوب
 آوردند در حدود قلعه کاک جک کردند و مظفر شدند ابحار ایت
 شهریم باز گشتند و اسیر بسیار در دست مسلمانان آمد هرگز مسلمانان را
 با ابحار ایت جک چیز نرفته بود و چندین عسکت یافته ازین خوب ولایت
 سیار در تصرف اسلامیان آمد بعد ازین خبر آمد که ملاحی حدود قزوین

فِلاَحِ سَاخْتَه وِی سَا زَنَد وَا هِل قَزوین اَز ایشان مُرَجِح سُلطان ارسِلان
 ایشان رِفَت وِی اِنْدک مُدتی جِهًا رَقْلَه اَز ایشان بَسْتد بَکی اَز جُمْلَه فَلَعه
 قَاهِرَج بُوَد کِه سُلطان سَعُوْد اَز فِجِ آن عَاجِر شُد وَا نَرانام ارسِلان کِشا
 کِه اَز قَزوین بِاصْفَهان رَفَت اَنابک زَنکی سَلغری اِنجا بَخَدت سُلطان
 اَمَد وَا نَوَازِش یَا فِت وَا سُلطان مُلک فَا رِس بُوَد مُقَرَّر دَاشْت اَمیر اِنجا
 وَا لِرِی نِیاه نِخو اَر ز مِشاه بُوَد وَا دَر سَنَه اِحْدی وِستیز وَا خَمْسِیاه لَشکری
 اَز خَوَارِز مَر اَز بَی سُلطان شَاه مَدَد اَو اَمَد نَد دَر وِکایت قَزوین وَا بَهرو
 ز بَجان خَواری سَبار کَر نَد وَا بَر دَه بَر دَنَد سُلطان ارسِلان وَا اَنابک ایلد کَر
 بَحک اَو رَفِش دَ اَو مَما نَز دَن دَر اَن کَر بَخت با ز دَر سَنَه ثَلث وِستیز وَا خَمْسِیاه
 باری اَمَد سُلطان ارسِلان بَر اَدَر مَازری حَوذرا اَنابک نَصْرَه الدِّین بَهلول
 مَهر بِن ایلد کَر بَحک اَو فَر سَتاد اِنجا مَطْفَر شُد وَا بامر وَا فَا ن دَر عَقِب
 بیا مَد ایلد کَر بَحک اَو رَوان شُد وَا بَر دَر وِی اَز مُصالحه سَخَر اَن دَن دَشکیری
 کِه مُلافات خَوا سَت بُوَد اِنجا رَا کِشَنه یَا فِت وَا غلامی جِنْد اَز اَرِن
 اَو کَر بَختَه مُسَلَم شُد وَا بَا اَنابک مَهر دَا وَا دَختر اِنجا قِتیَه خَاوَن رَا
 زَن کَر دَ وَا ز اِنجا فِیلغ بَر اَدَر اَقسَم بَر مَراغَه مَخالِفَت سُلطان کَر دَ وَا نَدِشَه
 جَنک کَر دَ اَنابک مَهر بَحک سُلطان بَر فِت وَا وِر اَقهَر کَر دَ مَراغَه بَر اَدَر اَو
 عَلاه الدِّین وَا کَر الدِّین اَقطام فَوَض شُد وَا دَر سَنَه تَمَان وِستیز وَا
 خَمْسِیاه وَا لَه سُلطان ارسِلان دَر کُشت وَا اَنابک ایلد کَر بَعْد اَز
 اَو مَما هِی نَمائِد قاضی وَا کَر الدِّین خوی دَر بِن مَعنی کَفِت پِلست

ملکری

شدند آنجا که در بگاه دونا خرد کردند و هر دو شهر را مقهور کردند اینند
 و نامش دو سال که آنجا که محمد در جوق بود ملک سلطان طغرل محسود
 ریاض خلد بود در رجب سنه احدى و ثمانین و خمس مائه هفت کوب
 سیار در سوم درجه میزان بر یک دقیقه جمع شدند و آن اولین قران
 بود در شله هوائی با قران تمامت کواکب بجان حکم کردند که در مع مسکن
 آثار آبی نماید بلکه کوهها خراب شود و از زمین چند کز باد برآورد و غل
 درین معنی انوری بیشتر کرده مردم ازین بیم در کوهها و بر زمینها جای
 ساختند و مالها را آن صرف کردند و چون آن حکم در اول ماه خریف بود آن
 هنگام حکم ایشان بزوها در میان بود چندان باد بود که غله پاک کتد درین
 سال از بی بادی غلها تمام پاک توانستند کرد و در روز حکم جراحی بر سر
 مناری بردند باد آنرا نشاند و ناسب تمام سوخت و درین معنی حدیث
 کذب المنجور و دبت الکعبه با ظها رسید درین معنی نزدی در حق
 انوری کت بیت **کفت انوری که از سب بادهای سخن**
 و پیران شود عمارت و بس کوه بر سر در روز حکم انوز بدست هیچ باد
 یا من سئل الریاح نودانی و انوری اگر چه صورت این معنی با ظها رسید
 اما درین معنی صورت آن ظهور تمام یافت توران همین سال جنک خان
 برهون خود سروری یافت و مطیع کرد ایند اقوام دیگر مشغول شد و در
 ایران آنجا که محمد که سب تمهید قواعد سلطنت بود در در الحجه این
 سال در گذشت و ملک پراشوب شد ارکان دولت قاصد هم دیگر شدند

وَ هَرَبِكْ بِنُو عِجْرِ سَرِ كَشِيدَنْدِ وَ بَرِ هِي حَكْسَ مَبَارِكْ بِنَامَدْ سُلْطَانِ طَغْرَلِ
 بَعْدَازِ اَنَابِكْ مَحْدَكْ اَرْمَلِكْ بَقِرْلَارِ سِلَانِ مَفُوضْ كَرْدِ وَ جَمَاعَتِ مَقْتِلَانِ
 اَوْرَا و سُلْطَانِ تَرَا بَرِهَمِ مَنُو هَمِرْ كَرْدَنْدِ اَنَابِكْ قَوْلِ سِلَانِ مَنكُوحَهْ بَرَا دَرِ
 فَبِيَهْ خَانُونِ بِنْتِ اِيْنَانِجْ رَا دَرِ كَا حِ اَوْرَدْ دَرَانِ زَفَا فِ اَزِ سُلْطَانِ
 طَغْرَلِ غَا فِلْ كَشْتِ سُلْطَانِ اِرُو مَفَا رَقْتِ كَرْدِ وَ بِيْمَانِ اَزِ رَفْتِ وَ سُلْطَانِ
 اِرْسِلَانِ اَزِ عَقِيْبِ اَوْرُو اَنْ شَدِ دَرِ حُدُودِ دَا مَعَانِ بِيْمِ رَسِيْدَنْدِ جَدِيْدَنْدِ
 مَحَارِبَاتِ رَفْتِ اَنَابِكْ قَوْلِ سِلَانِ بَا وُجُوْدِ كَرْتِ شَكْسَنَهْ شَدِ بَارِي
 اَمْدَنْدِ وَ اَزِ اِيْنجا بَا دَرِ بَا اِيْحَانِ رَفْتِ وَ سُلْطَانِ بِيْمَدَانِ اَمْدَنْدِ وَ اَزِ دَا اِرْ اِلْحَا فِهْ
 لَشْكِرِيْ تَمَامِ مَدَدِ قَوْلِ سِلَانِ اَمْدَنْدِ دَرِ كَا رِ سَفِيْدِ رُوْدِ بَا سُلْطَانِ
 جَنَكْ كَرْدَنْدِ وَ مَفْهُورْ شُدَنْدِ سُلْطَانِ عَزِيْمِتِ اَوْرِ بَا اِيْحَانِ كَرْدِ اَنَابِكْ
 قَوْلِ سِلَانِ بِيْمَدَانِ اَمْدَنْدِ وَ بِنَامِ سَجِيْرِ نَرِ مَلِكْ شَاهِ خَطِيْبَهْ كَرْدِ وَ بَقِيْدِ
 سُلْطَانِ طَغْرَلِ بَا دَرِ بَا اِيْحَانِ رَفْتِ سُلْطَانِ بَا عِرَاقِ اَمْدِ قَلْعِ اِيْنَانِجِ بِنِ
 اَنَابِكْ مَحْدِ مَحَا اَفْتِ كَرْدِ سُلْطَانِ تَرَا و بَرَا صَفْهَانِ مُسْتَوْلِيْ شَدِ سُلْطَانِ
 مَحْرَبِ اَوْرَفْتِ اَوْرَا صَفْهَانِ بَرَا هِ سَا وِ بَرِ اِيْحَانِ رَفْتِ لَشْكِرِ سُلْطَانِ
 دَرِ عَفْشِرِ بَرِ سِيْدَنْدِ جَنَكْ كَرْدَنْدِ سُلْطَانِ بِسَبَبِ رَنْجُوْرِيْ مَنُهَزِمِ شُدِ
 بِيْمَدَانِ رَفْتِ نَا كَا هِ قَوْلِ سِلَانِ دَرِ رَسِيْدِ سُلْطَانِ طَغْرَلِ رَا بَا اِيْسَرِشِ
 مَلِكْ شَاهِ بَكْرَفْتِ وَ بَا دَرِ بَا اِيْحَانِ فَرِسْتَا دِ و دَرِ قَلْعَهْ كِهْرَانِ مَحْبُوسْ كَرْدِ
 كَا رِ سُلْطَنْتِ بَرَا اَنَابِكْ قَوْلِ سِلَانِ مُقَرَّرْ شَدِ شَبِكِرِيْ كِه سُلْطَنْتِ
 خِرَا سْتِ نَشِيْستِ اَوْرَا كَشْتَهْ يَافْتَدْ دَرِ شَوَالِ سَنَهْ سَبْعِ وَ ثَمَانِيْنِ

ابن يلكر

و خَسْمَاءَ بَيْبِ قَتْلِ وَ بَعْدَ دِيَانِ قَتْلِ مَلَأَحَةَ كَرْدَنَدِ مَمَانِ شَب
 اَنَا بَكْتُ نَصْرَةَ الدِّينِ ابُو بَكْرٍ بِنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَلِكِ كَرِيْبَادِرِ بَا جَا زَوْفِ وَ بَه
 يَادِ شَاهِ نَشِيْتِ وَ سَيْفِ الدِّينِ مُحَمَّدِ اِثَا عَلِي سُلْطَانِ طَغْرَلِ وَ لَيْسَ شِ
 اَزْ حَلَسِ خَلَا صَرْدَا ذِ وَ بَدَا اَزْ مَلِكِ عِرَاقِ وَ سَا بِيْدِ دَرِ مَنْصُفِ حَمَادِي الْاٰخِرِ
 سَنَهٗ ثَمَانِ وَ ثَمَانِيْنَ وَ خَسْمَاءَهٗ بَرْدِ رَفْرَوِيْنَ سُلْطَانِ طَغْرَلِ بَا قَلْعِ اَيْنَا جِ
 جَنَاتِ كَرْدِ وَ مَطْفَرِ سَدِ دَرِيْنَ وَ قَتِ نَكِيْرَ خَوَارِزْمِ شَاهِ بَرِيْ اَمْدَهٗ بُوْدِ بَا سُلْطَانِ
 دَرِ مَلِكِ عِرَاقِ جَنَاتِ مِيْكَرْدِ بَرَانِ صَلِيْحِ كَرْدَنَدِ كِهٖ مَلِكِ رِيْ بَا تَكْسِرِ كَذَا اِنْ دَكْسِرِ
 خَانِ بَدِيْنَ قَرَارِ بَا زَكْسِتِ سُلْطَانِ طَغْرَلِ جَهْتِ دَفْعِ فِينَهٗ فَيْبَهٗ خَانِ زَنْبِ
 دَرِ نَكَا حِ اَوْ رَدِ اَوْ بَا لَيْسَ مُنْقَضِ خَوَانِ شُدِ سُلْطَانِ رَا زَهْرِدِ هِنْدِ سُلْطَانِ
 مَمَانِ شَرِيْبِ مَجْوَرِ دَرِ دَا ذَرِنِ مَمُوْدِ سُلْطَانِ اِنَا حِ قَلْعِ رَا بَكْرَتِ وَ مَجْوَرِ
 كَرْدِ بَعْدَا زَمَدِ قِيْ شَفَاعَتِ اِرْكَانِ دَوْلَتِ خَلَا صَرْدَا اَيْنَا جِ قَلْعِ رَا
 بَا بَرَادَرِ شِ نَصْرَةَ الدِّينِ ابُو بَكْرٍ دَرِ اَدْرِ بَا جَا اِنْ شَا زِعِ كَرْدِ دَرِ بِيْجَا حَمَارِ
 نَوِيْتِ حَوِيْبِ كَرْدَنَدِ اَنَا بَكْتُ ابُو بَكْرٍ مَطْفَرِ شُدِ قَلْعِ پِيَا بَا خَوَارِزْمِ شَاهِ بَرْدِ
 خَوَارِزْمِ شَاهِ تَكْسِرِ خَانِ مَمْدِ اَوْ فَرَسْتَا دَلِشْكَرِ دَرِ مَحْرَمِ سَنَهٗ سَعِيْرِ
 خَسْمَاءَهٗ مَجْوَرِيْ جَنَاتِ كَرْدَنَدِ اَنَا بَكْتُ ابُو بَكْرٍ مَطْفَرِ شُدِ قَلْعِ پِيَا بَا
 بَا خَوَارِزْمِ شَاهِ بَرْدِ سُلْطَانِ طَغْرَلِ مَطْفَرِ شُدِ كَشْتِ بَدِيْتِ
 اِيْ پِيَشِ عَرِيْزَانِ تُو خَوَارِزْمِيْ خَوَارِزْمِ دَرِ خَجَرِ بَرَانِ تُو خَوَارِزْمِيْ خَوَارِ
 زِيْنَ بِيَشِ نِيَا بِنْدِ كِهٖ بِيْتِ دَرِ جَوَابِ دَرِ عَصَهٗ سِيْمَانِ تُو خَوَارِزْمِيْ خَوَارِ
 سُلْطَانِ طَغْرَلِ بَرِيْ اَمْدِ وَ دَرِ شَرَابِ اَقَا ذِ وَ اِيْزِدِ وَ نِيْتِ مِيْكَتِ بَدِيْتِ

اكاره
 اكرتخان

ما ايم درين جهان چراييم و جهان بخشيم و حوريم ياد ناز پرغان
 نه مال به ما ماند و نه خان و نه مان چون عمر نهي ماند کوهيچ ممان
 وازه لشکر خواند شاه و در سبدين او کرم ستد ارکان دولت سلطان
 طغرل از خود بدو مکتوبات نوشتن گرفتد سلطان طغرل از ذوق عشرت
 دايين نهي رسيد و زير تر در خوار و نکفت پديست

کر ملک و پديست بس اندوز بود روزت ز خوشي جو عید و نودوز بود
 دز کار خود از بجواب غفلت با پستی ترسم که جو پندار شوی روز بود
 بعد از مدتی تکرار خواند شاه بر رسيد اسناج قلغ بد و پوست و لشکر
 او در مقدمه بجنگ سلطان طغرل آمد بر ظاهري دز او آخر بيع الاخر
 شنه ستر و حسنه بهمد يکر رسيدند و سلطان از غرر خواني
 و مرد انکی و شراب با خوار مایه سياه بجنگ رفت و در برابر اسناج قلغ
 حمله کرد و از شاهنامه ميخواند اين ايات پديست

جوزان لشکر کش برخواست کرد رنج نامداران ما گشت زرد
 من آن کز نيك زخم برداشتم سپه دام آنجای بگذاشتم
 خورشيدم از پشت زمين که چون آسياب برایشان بين
 و نميدانت که در آسيای سپهر آسيابان قهر بستت فادانه عشر
 او آرد ميکند چون دولت اندوی برداشت بر روی که توانست داشت
 از مستي کز زير برد ست اسيب خود زد اسيب بروی در آمد و سلطان
 بفتاد ايشاچ قلغ در رسيد سلطان گفت اي جهان پهلوان سلطانم

زبهاردو قلع گفت بوقت مردن بز کی مطلب ازین ستغله مفضو د
 قتلست حربه بر سینه اش زد و گشت خوارز شاه تکت در حال در
 سر سرجان کردند و خلیفه فرستادند و بیس در بردار کردند و در پی
 بیست امروز شما ملک حصار دلت گیت بیرون جرح هر زمان از نکیست
 دی از سیر تو تا بفلک یک کز بود امروز سر زادت و سنک گیت کس جان
 بایدیم سلطان طغرل گفت مردی سلطان مین بود که بای یک حمله ما داشت گفت
 بیست ریزن فرزند بود هارمان بزوز هنر عیب کرد جو بر گشت هوز
 دولت سلطان سلجوقی در غای سپری شد و آن ملک با تصرف خوارز شاه
 مذ امر و انا بکان سلجوقی که مخالفت ایشان کرده هر یک بدای
 مبتلا گشتند و هم را بنجا که و سنیک جسته گت دیدند و ازین
 زبهاردی که با اولی النعم خود کردند دما از رور کار یکایک بر آمد
 حق سبحانه و تعالی بجا کرد را کفران فهمت گرفتار مگذاذ انا بکان
 که مخالفت سلاجقه کردند انا بک نضوق الدین ابو بکر بن محمد بن الملک کن
 بود بعد از خمس قرار سلان بیست سال باد شاهی ارن و آذر بایجان
 کرد و در سنه سبع و ستمانه درگذشت برادرش مظفر الدین ازک
 بر جای او باد شاه سد و با زده سال حکم کرد و در سنه اسی و عتیز و سنه
 حور سلطان جلال الدین نکزی خوارز شاه بر ملک آذر بایجان مستولی
 شد و از غصه در قلعه الجخود در گذشت بقولخ بسر شخاموش و
 غلامش قراجه مدتی کرد و فر کرد و بجای نرسید ملک در تصرف

اندریم

هیان

حَوَارِدُنَا هِيَاں آمَدَ شَعْبَدُوْمَرِ كِرْمَانِ
 وَ لِسَانِ فَاوْرُومِنِ جَغْرِيكِنِ مِيكَائِيلِ سَلْجُوْقِ دَرِ سَنَهٗ نَلْتِ وَ نَلْبَرِ
 اَرَجْمَانَهٗ حَاكِمِ كِرْمَانِ كَسَنَتِ وَ سِي وَ دُو سَالِ حَكُوْمَتِ كِرْمَانِ كَرْدِ دَرِ سَنَهٗ خَمْسِ
 وَ خَمْسِيْ شَهْرِ اَزِ نَبْرِ سِيْنَدِ وَ دَسَبِ دَبَالِهٖ اَرَاں كُوْنَاهِ كَرْدِ وَ بَرَادَرِ سَالِبِ
 اَرَسِيْلَانِ عَاضِي شَدِ بَازِ مَطَاوَعَتِ آمَدِ وَ دَرِ سَنَهٗ خَمْسِ وَ سِيْزْدَهٗ بِرْدَسَبِ
 بَرَادَرِ سَرَايِبِ اَرَسِيْلَانِ كِرْفَارِ سُنْدِ وَ بَقَرْمَانِ اَوْ سَمُوْمِ شَدِ سُلْطَانِ مَلِكِنَاهٗ
 مَلِكِ كِرْمَانِ بَسُلْطَانِ سَاهِ بِنِ فَاوْرِدِ اَذُوْدِ وَ اَزْدَهٗ سَالِ بَادِ شَاهِي كَرْدِ
 وَ دَرِ سَنَهٗ سِتِ وَ سَنَعِيْنِ وَ اَرَجْمَانَهٗ مَانَدِ بَعْدَا زُوْبَرِ دَرِ سَنِ نُوْرِ اَشَاهِ
 سِيْرِدَهٗ سَالِ وَ نِسْمِ سَلْطَنَتِ كَرْدِ وَ دَرِ سَنَهٗ سَبْعِ وَ مِائِيْتِ اَرَجْمَانَهٗ
 دَرِ كَدُ سَبِ بَعْدَا زُوْبَرِ سَرِ اِيْرَانِ سَاهِ حَاكِمِ كَرْتِ وَ بَحِ سَالِ بَادِ شَاهِي كَرْدِ
 سَلِ اَوْ بَا كَحَادِ بُوْدِ بَا كِرْمَانِيَاں بِيَاذِ مِي كَرْدِ دَرِ سَنَهٗ اَرْبَعِ وَ سَعِيْبِ
 وَ اَرَجْمَانَهٗ رُوْحِ بُوْجِ كَرْدِنْدِ وَ اوْرَا بَكِيْسُنْدِ عَمِ رَا دَهٗ اَوْ اَسْلَا سَنَهٗ مِائِ
 كِرْمَانِ اَهٗ بِنِ فَاوْرِدِ اَرْبَعِ اَوْ خُوْدِ رَا مِئِيْتِ كَمِيْسَهٗ كَرِيْمِيَاں كَرْدِهٗ بُوْدِ
 وَ زَادِ سَاهِي دَا دِيْدِ جِهْلِ سَالِ بَادِ شَاهِي كَرْدِ وَ اِيْسِ اَزْ وَا اَدِ كَسَرْدِ
 دَرِ سَنَهٗ سِتِ وَ نَلْبَرِ وَ خَمْسِيَاهٗ دَرِ كَدُ سَبِ بَعْدَا رُوْمِ سَرِ اَسْلَانِ
 مِجْمَلِيَاهٗ خَمَارِدَهٗ سَالِ بَادِ شَاهِي كَرْدِ وَ دَرِ سَنَهٗ خَمْسِيْ وَ خَمْسِيَاهٗ
 رَحِلَتِ نَمُوْدِنِ اَزِ زُوْبَرِ سَطْعِ سَاهِ دَهٗ اِدْرَهٗ سَالِ بَادِ شَاهِي كَرْدِ وَ دَرِ
 سَنَهٗ اَتْنِ وَ سَبْعِ وَ خَمْسِيَاهٗ دَرِ كَدُ سَبِ بَعْدَا رُوْمِ سَرِ اَسْلَانِ
 وَ بَهْرِ اَسْنَاهِ وَ نُوْرِ اَسْنَاهِ اَهْسَبِ سَالِ اَمِيْرِ كِرْمَانَهٗ كَرْدِ رَهْرَهٗ حَكْمَاهٗ

۳ بن

۴ ملك شاه بن

۵ بساوی علی

۶ ورو